

Sygn. akt II Cz 1219/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wiesława Buczek-Markowska (spr.)

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Agnieszka Tarasiuk - Tkaczuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 25 lipca 2014 r. w S.

sprawy z powództwa I. M.

przeciwko W. R.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim

z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt I C 2651/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 1219/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim odrzucił zażalenie pozwanego W. R. z dnia 17 grudnia 2013 r. na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 3 grudnia 2013 r.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd ten wskazał, iż pismem z dnia 17 grudnia 2013 r. pozwany W. R. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 3 grudnia 2013 r. w przedmiocie odrzucenia zażalenia. Zarządzeniem przewodniczącego doręczonym w dniu 9 stycznia 2014 r. pozwany został wezwany do uiszczenia opłaty od zażalenia z dnia 17 grudnia 2013 r. w kwocie 2000 zł - w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia zażalenia. Sąd I instancji zaznaczył, iż do chwili obecnej pozwany nie uiścił żądanej opłaty od zażalenia. Sąd orzekł mając na uwadze art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany, zaskarżając je w całości. Skarżący wniósł o uchylenie tego orzeczenia.

Skarżący podniósł, iż nie rozumie na jakiej podstawie został wezwany do uiszczenia kwoty 2.000 zł, skoro w zażaleniu nie podał wartości zaskarżenia. W ocenie skarżącego Sąd powinien wezwać go do jej wskazania, a dopiero potem

wyliczać opłatę. Zdaniem skarżącego kwota 2.000 zł, której domagał się od niego Sąd jest rażąco wygórowana i nijak się ma do faktycznej wartości zaskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego jest niezasadne.

Ustosunkowując się do zażalenia w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, iż zgodnie z treścią art. 370 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. powyższy przepis znajduje odpowiednie zastosowanie do postępowania toczącego się na skutek zażalenia.

Stosownie zaś do treści art. 394 § 3 k.p.c. zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięźle uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów. Wymagania przepisane dla pisma procesowego zostały określone w przepisach art. 126–128 k.p.c., a są to zarówno wymagania formalne, jak również prawidłowe opłacenie pisma procesowego. Przepis art. 126² § 1 k.p.c. stanowi, że sąd nie podejmie żadnej czynności na skutek pisma, od którego nie została uiszczona należna opłata.

W przypadku gdy zażalenie nie czyni zadość wymaganiom przepisanych dla tego pisma procesowego odpowiednie zastosowanie znajduje art. 130 § 1 k.p.c., w myśl którego jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący zwraca pismo, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym.

Mając powyższe uwagi na względzie Sąd Okręgowy wskazuje, iż zażalenie pozwanego z dnia 17 grudnia 2013 r. na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 3 grudnia 2013 r. (k. 39) nie czyniło zadość wszystkim przepisanych dla tego pisma procesowego wymaganiom poprzez brak uiszczenia od tego pisma należnej opłaty (k. 42). Wobec tego pozwany został słusznie wezwany do uiszczenia opłaty od zażalenia w kwocie 2.000 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia (k. 48). Pismo zawierające przedmiotowe zobowiązanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 9 stycznia 2014 r. (k. 45, 46), jednakże w terminie wyznaczonym do jego wykonania skarżący wymienionego braku nie uzupełnił. Skarżący nie zaskarżył także zarządzenia w przedmiocie ustalenia opłaty od zażalenia. Dla porządku Sąd orzekający zaznacza, iż przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu określonej przez powódkę na 200.000 zł oraz zakresu zaskarżenia (pozwany zaskarżył je w całości) należna opłata od zażalenia została ustalona prawidłowo. Zgodnie bowiem z regulacją zawartą w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w sprawach o prawa majątkowe pobiera się opłatę stosunkową, która wynosi 5% wartości przedmiotu sporu. W niniejszej sprawie opłata od pozwu wynosiła 10.000 zł. Z kolei z art. 19 ust. 2 cyt. ustawy wynika, że piątą część opłaty pobiera się od zażalenia, zatem opłata sądowa od zażalenia wniesionego przez pozwanego wynosiła 2000 zł.

Z kolei powołana przez skarżącego kwestia braku wskazania przez niego w zażaleniu z dnia 17 grudnia 2013 r. wartości przedmiotu zaskarżenia, w sytuacji gdy pozwany stwierdził, że nie zgadza się z postanowieniem o odrzuceniu jego zażalenia z dnia 28 listopada 2013 r. na postanowienie z dnia 18 listopada 2013 r., którym przekazano sprawę właściwemu miejscowo i rzeczowo Sądowi – w ocenie Sąd Odwoławczego nie uniemożliwiła nadania temu pismu procesowemu biegu. Zatem zaistniała przesłanka do odrzucenia zażalenia pozwanego z dnia 17 grudnia 2013 r. i w konsekwencji nie ma podstaw do wzruszenia zaskarżonego postanowienia. Przy tym należy jeszcze zauważyć, iż ze sformułowania zawartego w treści art. 370 k.p.c. „sąd pierwszej instancji odrzuci” wynika, że Sąd Rejonowy nie miał możliwości jakiegokolwiek innego działania poza obowiązkiem zastosowania się do tak sformułowanego przez ustawodawcę nakazu.

Na marginesie jedynie należało podnieść, iż skarżącemu po otrzymaniu zobowiązania Sądu do uiszczenia opłaty sądowej od wniesionego przez siebie zażalenia, przysługiwało prawo do złożenia wniosku o zwolnienie od kosztów

sądowych, w sytuacji, gdyby skarżący uznał, że nie jest w stanie takich kosztów ponieść. Jednakże taki wniosek w sprawie również nie został złożony. Stąd też – wobec nie uiszczenia przez skarżącego opłaty sądowej od zażalenia - Sąd I instancji słusznie zażalenie to odrzucił.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

(...)

(...)

(...):

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)